

28.03.2024

Група № 34

Урок № 32-33

Тема уроку: «Життєпис Галини Пагутяк. Життя знедолених людей в оповіданні «Потрапити в сад».

Жанрові особливості твору»; «Символічний фінал оповідання Г. Пагутяк «Потрапити в сад». Образна система. Гуманізм твору»

Мета уроку: подати основні відомості про творчий шлях Галини Пагутяк, ознайомити учнів з особливостями творчості та світогляду письменниці, її творчими здобутками; проаналізувати оповідання Галини Пагутяк «Потрапити в сад»; зупинитися на образах, багатій символіці, глибоких підтекстах, визначити ідейний зміст твору; розвивати мислення учнів, відпрацювати навички аналізу прозових творів; поширювати й уточнювати словниковий запас учнів; виховувати гуманізм, любов до життя.

Матеріали до уроку:

1. Опрацюйте ст. 243-247 у базовому підручнику: Українська література (рівень стандарту): підручник для 11 кл. закл. загальн. середн. освіти/ Олександр Авраменко. – К.: Грамота, 2019. – 256 с.
2. Запишіть у робочому зошиті біографію Галини Пагутяк.
3. Опрацюйте матеріал до уроку (ОСНОВНЕ):

Галина Пагутяк народилася 26 липня 1958 р. в с. Залокоті Дрогобицького району, що на Львівщині. Пізніше її родина переїхала в одне із сусідніх сіл — Уріж, яке стало місцем подій у багатьох її творах. Г. Пагутяк навчалася на філологічному факультеті Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка, працювала в школі, у Дрогобицькому краєзнавчому музеї, Львівській картинній галереї, а також у правозахисній організації. Нині живе у Львові. До найвідоміших творів письменниці належать такі: «Писар Східних Воріт Притулку» (2003), «Королівство» (2005), «Втеча звірів, або Новий бестіарій» (2006), «Слуга з Добромиля» (2006), «Захід сонця в Урожі» (2007), «Книгоноші з Королівства» (2007). Твори письменниці перекладено англійською, німецькою, словацькою, хорватською й російською мовами.

Г. Пагутяк увійшла в літературу «зовсім не одними й тими ж дверима, якими входили всі інші українські письменники радянського часу. Вона ввійшла, не постукавши й не попросивши дозволу ввійти, вона влетіла через димар і змусила поважати себе. Їй вдалося обійтися без творів, яких вимагала епоха, а разом з тим подарувати твори, яких вимагала душа» (Ю. Винничук). А душа

вимагає чесної й неприкрашеної правди життя, яка стала темою оповідання Г. Пагутяк «Потрапити в сад».

Оповідання «Потрапити в сад». Цей твір дає можливість читачам зазирнути в душу знедолених людей — жебраків, безпритульних, інвалідів. Грицько, головний герой оповідання, — безпритульний, проте заробляє на життя не крадіжками, не протягнутою рукою під церквою, а грою на гармошці. Цікаво, що він мимоволі згадує Григорія Сковороду, який мандрував фз того, що були на землі такі люди, як Григорій Савич. Не кожному тісно межі стінами, ой не кожному...»

Відомо, що суспільство холодно ставиться до жебраків, а іноді й з огидою. Г. Пагутяк привідкриває завісу душі безхатченка, розповідаючи історію його життя й даючи змогу зазирнути в душу цієї людини. Розповідь про Грицька не може не розчулити навіть найчерствішу людину. Батько повернувся з війни без ноги, а наш герой, ще маленький хлопчик, уже тоді мав чорну хворобу від переляку («Німець жартома стрельнув над вухом, хотів злякати»). По війні батько-каліка із сином ходили по базарах: він грав на гармошці, а малий Грицько збирав гроші в пілотку. Мати померла, не змігши перенести такої яганьби. Згодом замерз на морозі й батько, залишивши сина та дочку Нуську сиротами. А далі світ уже дорослого Грицька авторка розкриває через його вчинки й слова: любов до тварин (собак і котів), про яких ніколи не забував подбати; допомога хворому Микольці, співчуття до нього; роздуми про життя. Вражає символічний фінал новели: знесилений хворобою швець просить Грицька почитати йому «Перебендю» з Шевченкового «Кобзаря».

Оповідання «Потрапити в сад» руйнує стереотип про жебрака як про бездушну й загублену людину. Г. Пагутяк закликає завжди пам'ятати, берегти й шанувати в людині її внутрішній гуманний потенціал (ідея твору).

Аналіз твору “Потрапити в сад”

Автор – Галина Пагутяк

Рік написання – 1989

Жанр – оповідання

Сюжет і композиція. Оповідання «Потрапити в сад» не має чітко

вираженого сюжету, що є характерною ознакою постмодерної літератури.

Сюжет твору не насичений зовнішніми подіями, вирізняється лаконічністю письма.

Перед читачем постає короткий опис яблуневого саду, що росте на території вокзалу за високою мурованою стіною й вічно зачиненими дверима: «З-за високої мурованої стіни визирали гілки з червоними яблучками. Тільки горобцям було вільно перелітати через огорожу». Головний герой — Грицько — людина без родини, без житла, хвора на невиліковну хворобу (епілепсію) мріє потрапити в цей сад. В один із днів Грицько провідує важко хворого товариша Микольцо, у якого заночував. Його друг, розуміючи, що скоро помре, хоче залишити Грицькові свій спадок — хату та вірного собаку. Це — кульмінація твору. Однак ця пропозиція викликає в головного героя іронічну реакцію: «А мене в будинок престарілих візьмуть! — весело сказав Грицько. — У лікарні сказали. І зараз би прийняли, та роки поки що не вийшли. Або оженюся, га?». Фінал твору — відкритий: Грицько, слухаючи завивання нічної бурі, бідкається, аби вітер не поламав гілля в саду та не пошкодив хату.

В оповіданні немає розлогих описів, їх компенсують влучні яскраві деталі.

Духовний світ головного героя розкривається і через внутрішні монологи та діалоги, авторську присутність у тексті. Композиційною особливістю твору є його своєрідне обрамлення — образ саду на початку оповідання та наприкінці.

Культурно-мистецький контекст

Сад як образ-архетип є традиційним у творчості українських письменників, зокрема Г. Сковороди «Сад божественних пісень», Т. Шевченка «Садок вишневий коло хати...», М. Коцюбинського «Цвіт яблуні», Івана Багряного «Сад Гетсиманський». Цей образ-символ саду є стрижневим і в оповіданні Галини Пагутяк «Потрапити в сад».

Традиційно сад — це образ ідеального Світу, Космічного порядку й гармонії, загубленого і віднайденого Раю. Цей символ зроджує позитивні емоції: відчуття спокою, повертає до своїх витоків — до Природи.

Образ саду відтворено в літературі, живописі, музиці. Відомими шедеврами світового живопису, де осмислюються біблійні традиції зображення райського саду, є триптих І. Босха «Сад земних насолод» (1500-1510), картини Я. Брейгеля Старшого «Едемський сад» (1613), П. Рубенса «Едемський сад із гріхопадінням людини» (1610) тощо. Едемський сад — перший сад у християнському віровченні, символ невинності й одночасно насолоди.

Образ саду як місце спокою, умиротворення, душевної гармонії та

естетичної насолоди знайшов художнє відображення в картинах імпресіоністів:

К. Моне «Дама в саду Сент-Адресс» (1867), К. Піссарро «Цвітіння фруктового саду, Лувесьєн» (1872), О. Ренуара «Саду Фонтеней» (1874), А. Сіслея «Фруктовий сад весною» (1881), Е. Моне «Сад художника» (1881) та ін.

В українському живописі до цього образу зверталися М. Беркос «Яблуня цвіте» (1919), М. Бурачек «Квітуча яблуня» (1952) та ін. Серед сучасних художників образ саду знайшов втілення в самобутніх роботах М. Трегуба «Абстрактне», Ю. Кутілова «Райський сад», В. Васкялите «Квітучий сад» та ін.

Постмодерне осмислення творчості І. Босха презентує проект сучасного українського митця О. Ройтбурда «Сад земних насолод».

Ідейно-тематичний зміст. У творі піднімаються важливі питання сучасності.

Письменниця презентує постмодерне осмислення сутності життя, прагне відобразити кризовий стан світу на межі століть.

Тема оповідання «Потрапити в сад» — самотність, безпритульність особистості в суспільстві, байдужому до долі людини.

Основна ідея — розкриття душевного багатства героя, його гідності й самоповаги, доброти й щирості у ставленні до людей та світу.

Проблематика — утвердження гуманістичних ідеалів, моральних чеснот.

Художні образи. Головний герой — Грицько — рано залишився сиротою.

Він не надбав ні домівки, ні родини. Письменниця зображує його як «мізерного чоловічка в зеленому капелюсі й широких споднях». На прожиття заробляє, граючи по електричках на гармошці. Цьому нехитрому мистецтву його навчив батько, який повернувся з війни калікою. Напади хвороби Грицько переживає в лікарні, а взимку інколи залишається в сестри. На гармошці він вміє виконувати лише три пісні, але цього достатньо, щоб отримувати копійки від випадкових слухачів. Засуджуваний суспільством за жебрацтво, Грицько не лише відкидає ці звинувачення, але й позиціонує себе як людину, яка живе чесно і гідно. Він убачає у своєму способі життя вияв свободи вибору й навіть проводить аналогії між собою і видатним філософом: «Григорій Сковорода теж поблукав по світі, а чим моя гармошка за його філософію гірша? Тішуся з того, що були на землі такі

люди, як Григорій Савич. Не кожному тісно межі стінами, ой не кожному...».

Головний герой відчуває себе незалежною людиною, тому ображається на тих, хто вважає його жебраком: «Не любив Грицько бабів з буфету, бо ще давно котрась назвала його жебраком. Бачать люди, що він не жебрак. Красти легше, ніж грати на гармошці по електричках».

Попри всі життєві негаразди Грицько залишився доброю людиною. Він заспокоює сестру (вона плакала); висловлює співчуття всім, кому важко, як і йому; прагне бути між людьми («Треба, щоб люди мене виділи і щоб я їх видів»); приберігає для бродячих собак і котів їжу; звертає увагу на те, що товариш Стьопа змерз, турбується про його матір, бо вона залишилася взимку без дров.

Довідавшись про важку хворобу свого товариша Микольця, він вирішує залишитися ночувати у друга задля його підтримки.

Грицько — особистість із тонкою душевною сутністю, тому, навіть не маючи матеріального достатку, він здатний поділитися останнім, допомогти людині у скруті, поспівчувати.

Уособленням щастя в його власному розумінні є сад: «Грицькові уявлялося, що якоїсь теплої ночі він вилізе з останньої електрички і, йдучи до вокзалу, побачить відчинені двері. Увійде в сад, ляже в сплутану духмяну траву, притулиться щогою до землі-матінки, буде плакати і питати: — У кого я такий вдався — нещасний та волоцюга?!». Для Грицька потрапити в сад — значить потрапити до раю. Цей зовні «мізерний чоловічок» усупереч «усім і вся» сягнув духовних і душевних висот, на що здатний не кожен.

Письменниця змушує по новому подивитися на знедолених людей, відторгнутих суспільством. Вона ніби пунктирно, мимохідь торкається життєвих перипетій Грицька, але перед читачем постає трагічна доля дитини війни: батько — каліка, рання смерть матері, пияцтво і смерть батька, тяжка хвороба — усе це створює образ, який викликає співчуття.

Авторка стверджує думку, що сучасне суспільство мислить стереотипами, судить про людину за соціальним статусом, а не за її вчинками.

Отже, головний герой із повагою ставиться до людей, сам має почуття власної гідності; уміє прощати, вибачливо сприймати людські слабкості, здатний відчувати інших людей, прагне допомогти їм, не завдавати клопотів; він щедрий; любить життя в усіх його проявах; помічає красу навколишнього

світу. Такі риси характеру образу Грицька надають йому гармонійної цілісності.

Образ Микольця. Хворий на серце старий Микольцьо мешкає в маленькій хаті з одним вікном і живе тим, що лагодить людям черевики. Розуміючи, що скоро помре, він хоче залишити Грицькові свою хату та вірного собаку — єдиний свій спадок. Стосунки між друзями надзвичайно щирі, дивують своєю безпосередністю й відкритістю. Коли Грицько грає на гармошці або читає «Кобзаря», Микольці одразу світлішає на душі.

Герої твору — емоційно вразливі особистості, які гостро відчують несправедливість, чужий біль, уміють співчувати та глибоко розуміють, що таке самотність, тому вміють дружити й віддавати свою любов ближнім. Саме в цьому вони вбачають сенс свого існування. Отже, персонажі оповідання є уособленням справжніх моральних чеснот. Категорія милосердя поєднується в творі з прагненням персонажів до естетичного: попри бідність Грицько слідкує за чистотою власного одягу, Микольцьо фарбує єдине вікно та двері білою фарбою, намагається підтримувати чистоту в кімнаті. Обидва чоловіки не втратили здатність мріяти про краще, щасливіше життя, прагнути до ідеалу, який авторка осмислює через міфологему саду.

Отже, прагнення духовного розвитку, здатність людини до милосердя, співчуття є головними рисами характеру героїв оповідання «Потрапити в сад».

Читацькі діалоги

Сподіваюся, що прийом «повільного» читання оповідання «Потрапити в сад» допоможе вам виявити ознаки постмодернізму в цьому творі. Отже, акцентуємо увагу на основних. Для цього оповідання характерна інтертекстуальність як наявність культурних посилань, алюзій. Не приймаючи жорстокості, абсурдності сучасного світу, авторка творить свій особливий ідеальний художній простір, у якому людина повинна жити гармонійним, природним життям, бути вільною від суспільних обмежень. Таку ідеальну дійсність Галина Пагутяк осмислює через міфологему «сад», що поєднує в собі традиційні біблійні значення з авторськими трактуваннями. Ця міфологема сприяє вираженню авторської концепції людини та дійсності, спрямовує читача до роздумів про сенс людського життя, необхідність духовного удосконалення, етичного та естетичного розвитку.

«Потрапити в сад» має глибокий підтекст. Для головного героя потрапити

в сад — значить потрапити до раю. Сад із червоними яблуками одразу викликає асоціацію з райським, що має подвійне символічне значення: місце, де панує щастя і гармонія, та гріхопадіння людини. Чим же приваблює чоловіка сад?

Однозначно, що не яблуками червоними. «[Він] увійде в сад, ляже в сплутану духмяну траву, притулиться щокою до землі-матінки, буде плакати і питати: — У кого я такий вдався — нещасний та волоцюга?!». Так може відчувати й думати лише духовно багата людина. Сад потрібен Грицьку як місце сповіді, надія на розраду.

Твір має екзистенційне забарвлення, адже його герої перебувають на «межі» існування (бідні, самотні), але при цьому виявляють свою справжню гуманістичну сутність.

Оповідання вирізняється особливою організацією сюжету. Події розгортаються у взаємоперехресних площинах минулого, сучасного, майбутнього, осмислюються й «відбуваються» через спогади, дії та мрії героїв. Авторка майстерно використовує прийом ретроспекції та відкритого фіналу.

Отже, висока художня майстерність, оригінальний індивідуальний стиль, гуманістична спрямованість творів на тлі жорстокості сучасного світу дозволяють говорити про Галину Пагутяк як про одну з найяскравіших письменниць сучасності.

4. Дайте відповіді на запитання.

- 1. Які враження та думки викликало у вас оповідання «Потрапити в сад»?
- 2. Схарактеризуйте героїв твору. Які вчинки та риси характеру Грицька викликають у вас повагу, а які ви не сприймаєте? Чому?
- 3. Символом чого виступає привокзальний сад для Грицька? Поясніть доцільність звернення письменниці до образів Г. Сковороди та Т.

Шевченка.

- 4. Які асоціації викликає особисто у вас образ саду? Порівняйте зображення саду в різних художників. Які з них є близькими вашим уявленням?

- 5. Що означає назва оповідання? Розкрийте її підтекст.
- 6. Визначте ознаки постмодернізму у творі.
- 7. Прокоментуйте відкритий фінал оповідання. Спробуйте запропонувати свій варіант його завершення.
- 8. Які загальнолюдські цінності знайшли утвердження у творі? У чому виявляється гуманізм творчості письменниці?

ПОТРАПИТИ В САД

Оповідання

На вокзалах, як правило, сади не ростуть. А на цьому був. З-за високої мурованої стіни визирали гілки з червоними яблуками. Тільки горобцям вільно було перелітати через огорожу. Якби будівники мали хоч трохи фантазії й вірили, що поети мають крила, вони придумали б складнішу систему охорони, ніж стіна й металеві, вічно замкнені двері в ній. Утім, поети, що їх мали, давно повмирали.

Грицькові уявлялося, що якоїсь теплої ночі він вилізе з останньої електрички й, ідучи до вокзалу, побачить відчинені двері. Увійде в сад, ляже в сплутану духмяну траву, притулиться щокою до землі-матінки, буде плакати й питати: «У кого я такий вдався — нещасний та волоцюга?»

Міліція всієї Південно-Західної дороги знала Грицька та вже не чіпала. Та й що взяти з чоловіка, коли в нього немає ні хати, ні жінки, а лише гармошка й чорна хвороба ще з війни. Лікарня — ото й увесь його притулок. А ще Нуська, сестра. Міг би в неї пожити, та ні, посеред зими вирве ним із сестриної теплої хати, і шукай вітру в полі.

«Тихо, Нусько, тихо... Чорна хвороба зробить з чоловіком усе на світі. Чим я завинив? Треба, щоб люди мене бачили й щоб я їх бачив. А таких, як я, ще огого скільки! І без чорної хвороби вистачає. Григорій Сковорода теж поблукав по світі, а чим моя гармошка за його філософію гірша? Тішуся з того, що були на землі такі люди, як Григорій Савич. Не кожному тісно межи стінами, ой не кожному...»

Грицько шаснув до електрички, у перший вагон. Неквапно закурив у тамбурі, поки люди повсідалились і витріщились у вікна. Потім дренькнув гармошкою. Люди побачили мізерного чоловічка в зеленому капелюсі й широких штанах. Грицько, дарма що волочився, дбав, аби на ньому все було чисте. Він став біля

першої лавиці й, похитуючись, заграв «На сопках Маньчжурії», потім «Прощання слов'янки», а наостанок «Сусідко-сусідко, позич мені решітку». Це було все, що він умів, та й того було досить, аби в наставлений капелюх посипалися копійки. Грицько казав: «Цілую руку» кожному, навіть дитині, і йшов ще у два вагони. Потім сідав на лавицю й, хоч би перед ним на коліна ставали та просили грати, не грав, бо йому вже набридло. Як Грицькові не хотілося, то не хотілося.

Грати його навчив тато, як повернувся з війни без ноги. Грицько вже мав тоді чорну хворобу від переляку. Німець жартома стрельнув над вухом, хотів злякати. Відтоді й напала на нього падуча. А по війні почали з батьком-калікою ходити по базарах. Тато грав на гармошці, а Грицько збирав гроші в пілотку. Мама не знесла такої ганьби й умерла, а старий замерз п'яний, повертаючись з міста. Добре, хоч сина тоді із собою не взяв.

Грицько спробував перенести ту історію на папір, бо дуже вона була жалісна, але не дав йому Бог таланту, як Сковороді. Тільки коли грав, то перед очима ставав його тато-каліка — у латаній ватянці, похмільний, неголений, з голубими ясними очима. Якись інваліди машини мають, усе їм без черги дають, а тато не бачив добра змалку й до останку.

Грицько вийшов з електрички й пішов до буфету за пивом з копченою рибою, бо то була його найулюбленіша їжа. Голови й шкірки забрав із собою. Вічно зустрінеш пса чи kota, а ті баби з буфету усе зіпхають своїм свиням. Не любив Грицько бабів з буфету, бо ще давно котрась назвала його жебраком. Бачать люди, що він не жебрак. Красти легше, ніж грати на гармошці по електричках. А про свою біду Грицько хіба міліції розповідав і карточку показував, що він інвалід.

Отож весело тупцяв на пероні, чекаючи електричку, як тут його гукнув Стьопа. Грицько витяг з кишені жменю дрібних і дав йому. Той облизав сірі губи.

— Чуєш, Грицю, добре, що я тебе зустрів. Микольцьо дуже хворий. Просив зайти, — тремтів Стьопа.

— Ти що, змерз?

— Ой змерз, братчику. Зима скоро.

— Ішов би до мами. Може, їй дровець треба врубати.

— А-а, — махнув рукою Стьопа, але подумав і згодився: — Правду кажеш. Немає в неї дров.

— То ходімо, нам по дорозі.

— Похмелитися б...

— Я вже пив.

— То я потім до неї піду.

Грицько пошкріб потилицю. Що з чоловіком удієш? Золоті руки мав...

Він дивився, як Стьопа, нагинаючись під вітром, побіг до чайної. Його спина була геть у вапні.

— Біда, — сказав Грицько. — Біда.

І пішов зі станції через колію, а далі вузькою вуличкою з перехнябленими парканами. Собаки визирали з будок, але не гавкали.

— Боску віддам, — вирішив Грицько.

Вулицю мали зносити, а на її місці будувати багатоповерхівки. Тому господарі плюнули на все: не фарбували вікон, не латали парканів. Псів, либонь, залишать тут, аби по паркетах не пленталися.

— Біда, — зітхнув Гриць, і серце в нього защеміло, бо відчув, що насувається чорна хвороба. Минулого разу добре потовкло ним об асфальт, аж шви накладали на голові.

Микольцьо мешкав у малесенькій хатці з одним вікном і жив тим, що лагодив людям черевики. Бач, захворів. Старий чоловік, що ж тут дивного. А вікно та двері помалював білою фарбою, не пошкодував грошей. Боска в буді не було.

Грицько витер ноги об дерев'яну решітку та штовхнув від себе двері. На нього війнуло теплом, аж чоловікові погано стало. Добре встиг задубіти.

— Чи вдома пан господар? — скинув шапку.

— Удома, — тихо обізвався Микольцьо.

Боско заметляв хвостом, обнюхуючи Грицькову кишеню. Той розгорнув папір і дав псові риб'ячі кістки й голови.

— Не сподівався? А я Стьопу зустрів... Каже, захворів наш Микольцьо.

— А якби не захворів, то не прийшов би, — докірливо мовив Микольцьо, а очі в нього аж сяяли. — Ти грійся, я напалив, хоч і хворий.

— Серце?

— Та воно.

Микольцьо був увесь запухлий, аж синій.

— Ану, Грицьку, покажися. Гей, братчику, не шануєш черевиків... Як тепер не підіб'єш, вважай, треба викидати.

— Заспокойся!

— Знаю, знаю, що на землю не дивишся, а вона ж тебе носить...

— У лікарню тобі треба.

— Ти залишайся, може, і без лікарні обійдуся. Заграй мені, музико, то будуть мої ліки.

— Можу й заграти.

По пісні Микольцьо схлипнув, як дитина, а потім рукою витер носа:

— Добре з тобою, Грицю. Живи в мене. Помру, віддам тобі хату й Боска.

— А мене в притулок для престарілих візьмуть! — весело сказав Грицько. — У лікарні казали. І зараз прийняли б, та роки поки що не ті. Або оженюся, га?

— Дурний ти чи блаженний, немає нічого кращого за свою хату. Вона тобі й сестра, і жона, і мати. А я вмру скоро. Дивися...

Микольцьо відхилив із себе ковдру, і Грицько побачив розпухлі, аж лискучі ноги.

— Уже як вода в чоловіку з'являється, то, вважай, кінець.

Грицько гладив руду спину Боска, і той тицявся йому під пахву сивою мордою.

— Боска жаль.

— Боска я не залишу, будь спокійний, Микольцьо.

— Угу. А як маєш залишити, то краще візьми сокиру та зарубай.

Грицько здригнувся.

— Бог з тобою.

— То не залишиш?

— Ні.

— Гроші маю на книжці. Хай будуть на похорон.

Грицько демонстративно заграв «Ой сусідко-сусідко», аж самому у вухах закололо, і відклав гармошку, не дивлячись на Микольця.

— Боска можеш залишити й на день, і на два, як тобі треба поїхати. Він не буде вити. То мудрий пес.

— Не хвилюйся, — сказав Грицько. — Може, я раніше за тебе помру. А як завтра піду, то не дивуйся. Я повернуся. У мене справа є.

Микольцьо ледве проковтнув слину.

— Знаю, яка в тебе справа. Краще в хаті. Я вже допоможу. Може, у лікарню не треба буде забирати, бо як на вулиці чи на вокзалі вхопить, то в лікарню обов'язково візьмуть.

Грицько обвів поглядом чисту кімнату з накритим клейонкою столом, скринькою для різного шевського приладдя та книжковою етажеркою.

— Візьми «Кобзаря» почитай, — попросив Микольцьо. — Люблю, як ти читаєш.

Грицько побожно взяв до рук книжку в грубій шкіряній палітурці.

— Давай «Перебендю», — попросив Микольцьо.

...Уночі знявся вітер з дощем. Грицько довго не спав, слухав, як дихають Микольцьо й Боско (собака залишився ночувати в хаті).

Стіни аж двигтіли.

«Ще завалить нас, — думав Грицько. Він не знав, що старі хати стоять міцно. — Усі яблука вітер позриває. Тільки б гілля не поламав, — згадав він про сад. — Але за муром воно не так дме».

5. Виконайте завдання.

1. До позасюжетних елементів належить рядок

А Він дивився, як Стьопа, нагинаючись під вітром, побіг до чайної.

Б З-за високої мурованої стіни визирали гілки з червоними яблуками.

В Грицько вийшов з електрички й пішов до буфету за пивом з копченою рибою...

Г По пісні Микольцьо схлипнув, як дитина, а потім рукою витер носа.

2. Словами Не кожному тісно межі стінами. Ой не кожному... Грицько говорить про себе й

А Стьопу

Б Микольця

В Тараса Шевченка

Г Григорія Сковороду

3. Установіть відповідність.

Герой твору	Характеристика
1 Стьопа	А Золоті руки мав... Біда.
2 Грицько	Б ...у латаній ватянці, похмільний, неголений, з голубими ясними очима.
3 Микольцьо	В ...був увесь запухлий, аж синій... вікно й двері помалював білою фарбою, не пошкодував грошей.
4 тато Грицька	Г ...дарма що волочився, дбав, аби на ньому все було чисте. Д ...жартома стрельнув над вухом, хотів злякати.

4. Доведіть, що твір Г. Пагутяк «Потрапити в сад» за родовою ознакою — епічний.

5. Визначте ідею оповідання «Потрапити в сад». Чи актуальні нині проблеми, порушені в цьому творі?

6. Визначте художнє обрамлення в оповіданні Г. Пагутяк «Потрапити в сад». Яку роль воно відіграє?

7. Чому Грицько ображався на баб з буфету?

8. Охарактеризуйте Грицька за планом.

План

- а) Портрет героя;
- б) дитинство Грицька;
- в) ставлення до тварин;
- г) Грицькове розуміння гідності;
- г) товариські стосунки зі Стьопою й Микольцем;
- д) мрія Грицька.

9. Визначте сюжетні елементи в оповіданні Г. Пагутяк «Потрапити в сад».

10. Розкрийте символічність образів Г. Сковороди й «Перебенді» Т. Шевченка, уведених до тексту оповідання «Потрапити в сад».

11. Доберіть епіграф до оповідання Г. Пагутяк «Потрапити в сад», використавши рядки з вірша Т. Шевченка «Перебендя».

12. Поміркуйте, чому Г. Пагутяк дала оповіданню про Грицька назву «Потрапити в сад».

Домашнє завдання:

1. Записати біографію письменниці
2. Прочитати оповідання
3. Виконати тест конспекту письмово

Фото виконаних завдань надсилати мені на електронну пошту

tanita.yar2018@gmail.com

У темі листа вкажіть ваше прізвище, номер групи та № уроку.